

Artėjant Tarptautinės teatro dienos šventei, žiūrovai rinko 2022 metų Juozo Miltinio dramos teatro aktorę ir aktorį. Šiemet rinkimuose daugiausiai simpatijų pelnė Albinas Kėleris ir Ieva Briškė. Aktoriams buvo įteikti unikalūs stiklo menininko Remigijaus Kriuko kurti apdovanojimai – „Kūrybiniai brūkštelėjimai“. Nurimus Teatro dienos šurmuliui, susitikome su aktoriais pasikalbėti – tiek apie žiūrovų įvertinimą, tiek apie teatrinį gyvenimą. Apie tai skaitykite interviu:

Kaip jaučiatės įvertinti savo teatro bendruomenės ir žiūrovų? Kokias mintis, emocijas jums kelia šis apdovanojimas?

Albinas Kėleris: Jaučiuosi žiūrovams dėkingas ir jų pamalonintas. Apdovanojimas man kelia puikias emocijas.

Ieva Briškė: Jaučiuosi labai dėkinga. Lyg per šią teatro dieną buvau apdovanota avansu. Todėl, jausdama didžiulį žiūrovų pasitikėjimą ir meilę, noriu kuo daugiau dirbti ir kuo daugiau atiduoti jiems atgal.

Koks 2022 metų įvykis teatre jums įsiminė labiausiai?

A.K.: Kūrybinis procesas Olgos Lapinos spektaklyje „Laukys“ ir Aleksandro Špilevojaus spektaklyje „Sala, kuriuos nėra“. Darbas su Olga įsiminė tuo, kad buvo itin profesionalus nuo pradžios iki pabaigos. Pradėjome dirbti labai anksti – šiam spektakliui buvo reikalingas paruošiamasis periodas. Dieve mano, man barškėjo visi kaulai – nors spektaklyje pasirodau vos du kartus, bet turėjau šokti su žmonėmis, kurie galėtų būti mano anūkais. Turėjau nuo jų neatsilikti. Nors pačiam spektakliui sukurti prireikė tik mėnesio, bet dirbti ir ruoštis užtruko gerokai ilgiau – diena iš dienos dirbome tris mėnesius. Darėme kūrybinius etudus, dalyvavome trenazuose. Tai buvo ypač profesionalus pasiruošimas – Olga Lapina yra aukščiausios prabos režisierė. Kaip ir šis spektaklis yra aukščiausio lygio meno kūrinys.

O darbas su Aleksandru buvo įsimintinas vien jau tuo, kad jis ėmėsi Miltinio ir jo teatro temos, kad sugrįžo prie ištakų, atidavė savotišką duoklę, prisiminė Miltinį. Juk dabar ateina karta, kuri nė nežino, kas jis toks. Ir ne tik jaunoji karta – kas dabar atsimena aktorius? Aleksandras kėlė klausimą – kas mus atsimins? Išeikite į miestą, paklauskite kas yra Zdanavičiūtė, Šulgaitė ar Hokušaitė, Kosmauskas... Niekas nežinos, apie ką aš kalbu. Tai, ką Aleksandras padarė, yra šventa. Bent jau panevėžiečiams.

I.B.: Įsiminė trys dalykai. Pirmasis, tai šokio spektaklis „Kūnai“, nes į mūsų teatrą atvažiavo statyti mano mokytojas – Marius Pinigis. Bakalauro studijų metu Kaune jis man dėstė scenos judesį ir šiuolaikinį šokį. Buvo labai smagu taip ilgai nesimačius praleisti kūrybinį laiką

kartu, prisiminti tai, kas buvo išmokta. O kartu ir pasižiūrėti, kiek aš buvau „užkalkėjęs“, nes vis tik judesys nėra pagrindinis įrankis dirbant dramos teatre. Antrasis įvykis – Olgos Lapinos spektaklis „Laukys“.

O trečiasis įvykis, kuris man buvo labai svarbus, tai jaunųjų aktorių prisijungimas prie trupės. Šiek tiek nerimavau, ar sugebėsime juos priimti, ar jie norės ir gebės integruotis. Tai lyg išbandymas šeimai. Lyg tyčia praeitą sezoną baigėme su „Kūnais“ – labai komandiniu darbu – ir žinojome, kad nuo kito sezono ateis nauji žmonės. Klausėme savęs – kaip bus? Ar atmosfera teatre nepasikeis? Galiausiai viskas gavosi puikiai ir „Laukys“ tapo nauju mūsų visų, senbuvų ir jaunimo, bendru darbu.

Kaip apibūdintumėte vienas kitą kaip aktorius? Kokį vienas kito aktorinį portretą galėtumėte nupiešti?

A.K.: Ieva yra puiki aktorė. Visada malonu su ja tiek repetuoti, tiek vaidinti.

I.B.: Albinas yra mūsų teatro generolas. Jo žodis teatre turi labai didelį svorį. Mums, kaip jaunesniems kolegoms, Albinas visada yra pavyzdys – žmogus, kuris yra atsidavęs savo profesijai. Kai prieš penkis metus atėjau į šį teatrą, nuo pat pradžių turėjau galimybę dirbti su Albinu. Labai daug iš jo mokiausi, stebėjau, kaip jis dirba. Man jis yra nuolatinis profesinio įkvėpimo šaltinis. Bet kartu širdyje jis yra labai patrakęs, jaunas, valiūkiškas. Jis yra žaidėjas, mėgsta žaisti. Man tai labai patinka. Gal ne visi mato jo žaismingą pusę, bet velniukiškumo jis tikrai turi.

Kokį vaidmenį dar svajojate sukurti?

A.K.: Romeo senatvėje. Kad mano anūkas Mykolas galėtų pasijuokti ir pasakyti, koks idiotas yra jo senelis.

I.B.: Oi... dabar svajoju, kad pavyktų sukurti tai, ką kuriu šiuo metu. Visos mano mintys yra sutelktos į du darbus, kurie turi pasirodyti šį sezoną. Tai Aleksandro Špilevojaus „Jona“, kuriame kursiu teatrologės Emos vaidmenį ir labiau metaforinis, poetiškas Auroros vaidmuo Jono Kuprevičiaus spektaklyje „Camino Real“. Šie du vaidmenys yra mano kasdieniai svajonių objektas.

Kuo jums svarbi aktorystė, ko jus išmokė buvimas aktoriumi(-e)?

A.K.: Niekuo jis man nesvarbus, tai mano gyvenimas, kuo jis man gali būti svarbus. Atėjau į teatrą būdamas 15 metų vaikas ir dirbu čia iki šiol – realaus gyvenimo negyvenau. Nebuvau

išėjęs, nesiblaščiau ir neieškojau didelių menų. Aš „ariau“ čia, dirbau.

I.B.: Aktorstė man svarbi, nes tai yra mano duona, mano užsiėmimas, iš kurio galiu gyventi, kurti ir neturiu daryti to, kas man nepatinka. Kiek save atsimenu, aš visada norėjau būti scenoje. Aktorstė man svarbi buvimu tarp žmonių, dialogu, klausimais, bandymu juos atsakyti, procesu. Teatras yra didelė savęs laboratorija – tai veidrodžio atsukimas į save patį, klausimo „kas tu esi?“ uždavimas. Daug gali sumeluoti, tačiau čia privalai būti tikras sau.

Kuo jums svarbus Juozo Miltinio dramos teatras?

A.K.: Nežinau... tai – mano gyvenimas. Visas mano gyvenimas prabėgo šiame teatre. Aš labai kvailai jaučiuosi – viskas kaip ir aišku, bet kai bandai tai paaiškinti kitiems, atrodo taip kvaila sakyti, kad „tai – mano gyvenimas“. Skambi kaip koks jaunas komjaunuolis, deklaruodamas, lyg kažką svarbaus atidavei. Nieko aš neatidaviau. Aš gyvenau gyvenimą, bet jis visada buvo teatre.

I.B.: Juozo Miltinio dramos teatras man yra labai svarbus. Visų pirma, tai – mano teatras. Mano namai. Čia yra ta vieta, kurioje aš kuriu ir galiu turėti savo teatrinę aikštelę, mėginti eiti link teatro. Tai yra labai didelė dovana. Kai atėjau į teatrą, žinoma, turėjau kažkokius pradmenis, tačiau visas mano mokslas – praktinis mokslas – buvo čia, tad Juozo Miltinio dramos teatras kartu ir mano mokykla. Mėgstu pasijuokti, kad dabar, dirbdama penktus metus, jau baigiau pradinę klasę. Labai tikiuosi, kad galėsiu visą gyvenimą čia kurti. Be galo myliu žmones, kurie čia dirba ir man labai graži šio teatro istorija.

